

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงปฏิบัติการ (operations research) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจในหอผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลแม่สอด จังหวัดตาก โดยอิงกรอบแนวคิดการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกของสภานิติบัญญัติการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติ (NHMRC, 1999) ประเทศออสเตรเลีย

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็นผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลแม่สอด จังหวัดตาก โดยประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ตั้งแต่เดือนเมษายน ถึง เดือนกรกฎาคม 2554 จำนวน 15 คน และกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ตั้งแต่เดือนกันยายน ถึง เดือนธันวาคม 2554 จำนวน 17 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้ ประกอบด้วย

1. เครื่องมือดำเนินการศึกษา ได้แก่ แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ (นวรรตน์ เครืออยู่ และคณะ, 2553) ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความถูกต้องของแนวปฏิบัติทางคลินิกจากผู้ทรงคุณวุฒิและผ่านการตรวจสอบความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบบันทึกผลลัพธ์ ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ข้อมูลทั่วไปของผู้ป่วย และข้อมูลผลลัพธ์

การศึกษานี้ ผู้ศึกษาเป็นผู้รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม โดยรวบรวมข้อมูลผลลัพธ์แบบย้อนหลังในกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ เป็นเวลา 4 เดือนก่อนการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก จำนวน 15 คน จากแบบติดตามผู้ป่วยขณะหยาเครื่องช่วยหายใจ และรวบรวมข้อมูลผลลัพธ์แบบไปข้างหน้าในกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษา

ในหอผู้ป่วยหนักและมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ เป็นเวลา 4 เดือน จำนวน 17 คน จากแบบติดตามผู้ป่วยขณะหยาเครื่องช่วยหายใจ และนำข้อมูลที่ได้นำไปวิเคราะห์ทางสถิติ

ผลการศึกษา พบว่า

1. ค่ามัธยฐานของระยะเวลาที่ใช้ในการหยาเครื่องช่วยหายใจของกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษานในหอผู้ป่วยหนักที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก เท่ากับ 102 ชั่วโมง ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษานในหอผู้ป่วยหนักก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก เท่ากับ 164 ชั่วโมง
2. ค่ามัธยฐานของจำนวนวันในการใช้เครื่องช่วยหายใจของกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษานในหอผู้ป่วยหนักที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก เท่ากับ 7 วัน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษานในหอผู้ป่วยหนักก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก เท่ากับ 19 วัน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. นำเสนอบทสรุปผลการศึกษาต่อผู้บริหารกลุ่มการพยาบาล โรงพยาบาลแม่สอด จังหวัดตาก เพื่อให้เป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจในหน่วยงานอื่น
2. ควรบูรณาการแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ให้ปฏิบัติเป็นงานประจำในหน่วยงาน เพื่อพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่องในการดูแลผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจต่อไป
3. การใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจ ในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจจะประสบความสำเร็จควรมีการบูรณาการนวัตกรรมที่เหมาะสมกับบริบท ร่วมกับกระบวนการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติตามสาระสำคัญของแนวปฏิบัติทางคลินิก
4. ควรมีการติดตาม ศึกษาความรู้หลักฐานเชิงประจักษ์ใหม่เพิ่มเติมเสมอ เพื่อนำมาพัฒนาปรับปรุงแนวปฏิบัติทางคลินิกให้มีความทันสมัย และมีความเหมาะสมกับหน่วยงานและผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลลัพธ์อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ เป็นแนวปฏิบัติที่พัฒนาขึ้นมาใหม่
2. ควรมีการศึกษาผลลัพธ์จากการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ในหลายหน่วยงาน (multisettings)